



DECIZIA NR.952/CA/2011 - R

Ședința publică din 2011

PREȘEDINTE : - judecător
JUDECĂTOR :
JUDECĂTOR :
GREFIER :

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ declarat de reclamanta SC SRL cu sediul în Oradea, nr. , județ Bihor, în contradictoriu cu intimata pârâtă **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea str.D.Cantemir nr.2/B, județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. /CA din 2010 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. / /2010, având ca obiect *contestație act administrativ fiscal*.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă recurenta reclamantă SC SRL Oradea prin avocat S F în baza împuternicirii avocațiale emisă de Baroul Bihor – Societate civilă de avocați lipsă fiind intimata pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că recursul este legal timbrat cu suma de 2 lei achitată prin chitanța nr. din 2011 plus 0,15 lei timbru judiciar, după care :

Reprezentantul recurentei reclamante nu are alte excepții, probleme prealabile sau cereri de formulat.

Instanța, nefiind alte excepții, probleme prealabile sau cereri de formulat, consideră cauza lămurită și acordă cuvântul asupra acesteia.

Reprezentantul recurentei reclamante solicită admiterea recursului, modificarea sentinței pentru motivele arătate, fără cheltuieli de judecată.

**CURTEA DE APEL,
DELIBERÂND :**

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele :

Prin sentința nr. /CA din 2010 pronunțată în dosarul nr. / /2010 Tribunalul Bihor a respins cererea de suspendare a executării raportului de inspecție fiscală nr. / /2009 și a deciziei de impunere nr. / /2009. A respins cererea formulată de către reclamanta SC SRL împotriva pârâtei DIRECȚIA

GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR, ca neîntemeiată. Fără cheltuieli judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța de fond a avut în vedere următoarele :

Prin decizia de impunere nr. 2009 emisă de DGFP Bihor în baza Raportului de inspecție fiscală nr. 2009, s-au stabilit următoarele obligații fiscale suplimentare în sarcina reclamantei SC SRL: – impozit pe profit, lei TVA și lei majorări de întârziere aferente.

Reclamanta a contestat, prin prezenta cerere, doar stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare sub aspectul că nu-i poate fi imputată deductibilitatea unor facturi fiscale emise de un contribuabil inactiv – SC T SRL, motiv pentru care, în respectarea principiului disponibilității acțiunii civile, instanța va analiza cauza numai sub acest aspect.

Potrivit raportului de inspecție fiscală întocmit, reclamanta a înregistrat în contul 628 suma de lei reprezentând contravaloarea a trei facturi fiscale emise de către SC T SRL, în perioada martie – august 2008 în calitate de furnizor de lucrări de finisaje, gletuiri, zugrăveli. De asemenea, în luna decembrie 2007, SC T SRL a emis, tot în calitate de furnizor, un număr de 18 facturi fiscale în sumă totală de lei, reprezentând contravaloarea unor piese de depozit montabil, suma respectivă fiind trecută de către reclamantă pe contul cheltuieli 6028 în luna martie 2008.

Instanța a constatat că în M.Of. nr.576/22.08.2007 a fost publicat Ordinul președintelui ANAF nr.1.039 din 24 iulie 2007 pentru aprobarea listei contribuabililor inactivi și a listei contribuabililor reactivați, din care rezultă că SC T SRL a fost declarat contribuabil inactiv, regăsindu-se la poziția 88 pe listă.

Potrivit art.21 alin.4 lit.r din Legea nr.571/2003, nu sunt deductibile fiscal cheltuielile înregistrate în evidența contabilă, care au la bază un document emis de un contribuabil inactiv al cărui certificat de înregistrare fiscală a fost suspendat în baza ordinului președintelui ANAF.

Totodată, art.3 din Ordinul președintelui ANAF nr.575/2006, de la data declarării ca inactiv, contribuabilul nu mai are dreptul de a utiliza facturi, facturi fiscale, alte documente sau formulare tipizate cu regim special. Documentele fiscale emise de un contribuabil declarat inactiv cu încălcarea interdicției prevăzute la alin. (1) nu produc efecte juridice din punct de vedere fiscal.

Față de dispozițiile legale arătate, instanța a apreciat că reclamanta nu putea să deducă din profitul obținut contravaloarea facturilor fiscale emise de SC T SRL în decembrie 2007 și martie – august 2008, după ce a fost declarat contribuabil inactiv, întrucât aceste facturi nu mai puteau produce efecte juridice din punct de vedere fiscal.

Față de dispozițiile menționate, este lipsită de relevanță sub aspect fiscal împrăjuraarea dacă reclamanta se face vinovată sau nu de nerespectarea prevederilor legale, în sensul că a acționat sau nu cu intenția de a încălca dispozițiile legale. Facturile pe care le-a emis SC T SRL și înregistrate de reclamantă în contabilitate, chiar cu bună credință din partea acesteia prezumată până la proba contrară, nu își puteau produce efectele fiscale, respectiv considerarea cheltuielilor respective ca fiind deductibile fiscal la stabilirea impozitului pe profit sau pentru rambursarea TVA.

Nu putea fi reținută nici eroarea din raportul de inspecție fiscală, sesizată de reclamantă, atât timp cât ea nu este probată prin nici un mijloc de probă de către reclamantă.

Față de considerentele de mai sus, instanța constată că nu sunt îndeplinite nici condițiile pentru a se putea dispune suspendarea executării actelor administrative atacate până la rămânerea irevocabilă a hotărârii asupra fondului.

Astfel, potrivit art.15 din Legea nr.544/2004 a contenciosului administrativ, suspendarea executării actului administrativ unilateral, se poate dispune când sunt întrunite cumulativ trei condiții și anume: existența unui caz bine justificat, prevenirea unei pagube iminente și sesizarea, în condițiile art.7 a autorității publice care a emis actul și sesizarea instanței de judecată cu o acțiune pe fond.

Instanța a constatat că nu este îndeplinită în cauză condiția cazului bine justificat definit ca fiind o împrejurare legată de starea de fapt sau de drept, de natură a crea o îndoială serioasă cu privire la legalitatea actului administrativ, față de considerentele arătate mai sus.

Pentru aceste motive, în temeiul art.18 din Legea nr.544/2004, instanța a respins cererea reclamantei ca neîntemeiată, cu consecința menținerii Deciziei nr. 137/2009 emisă de pârâtă și raportul de inspecție fiscală nr. / 2009, respectiv decizia de impunere nr. 2009 emise de pârâta DGFP Bihor ca temeinice și legale.

În temeiul art.15 din Legea nr.544/2004, instanța a respins și cererea de suspendare a executării actelor atacate.

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță a declarat recurs în termen și legal timbrat, recurenta SC SRL Oradea solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței atacate în sensul anulării Raportului de inspecție fiscală nr. 2009 și a Deciziei de impunere emisă în baza raportului.

În dezvoltarea motivelor de recurs se arată că argumentația soluției pronunțate nu concordă cu principiile elementare ale dreptului pozitiv. Aplicarea oricărei sancțiuni are la bază culpa manifestată de subiectul raportului juridic. În speță nededucerea sumelor cuprinse în facturile emise de SC T SRL societate declarată inactivă, prin prisma faptului că îngreunează situația patrimonială a recurente, constituie în esență o sancțiune. În aceste condiții se impune a fi constatată culpa recurente respective dovedirea împrejurării că a procedat la deducerea unor sume în cunoștința faptului că societatea emitentă a facturilor deduse este declarată inactivă. A arătat în cererea introductivă faptul că toate informațiile pe care le avea la dispoziție la data derulării operațiilor comerciale cu sus numita societate convergeau către ideea funcționării societății respective, iar serviciile facturate s-au prestat în fapt, astfel încât recurenta nu este vinovată de încălcarea vreunor norme de drept comercial mori fiscal care să conducă la nerecunoașterea unor documente justificative. Prin urmare justifică înregistrarea în evidența contabilă a documentelor care atestă relația comercială avută cu SC T SRL prin prisma prev.art.146 cod fiscal.

În consecință apreciază că recurenta nu poate fi obligată a suporta rigorile unui articol de lege pe care nu l-a încălcat ori l-a încălcat fără a manifesta rea credință.

Consideră observația organului fiscal referitor la faptul că societatea a achiziționat componente pentru un depozit mobil care nu au fost vândute, lipsită de fundament legal pentru că nu orice bun cumpărat trebuie vândut ca societatea să desfășoare activitate economică, acel bun putând concura la realizarea de venituri prin însăși depozitarea mărfurilor sau altă destinație.

Pentru motivele arătate, solicită admiterea cererii.

În drept a invocat prev.art.304¹ Cod procedură civilă, ale Legii 544/2004, art.172 cod fiscal și HG 1618/2008.

Instanța de recurs analizând recursul declarat prin prisma motivelor invocate cât și din oficiu, reține că este nefondat urmând ca în baza prevederilor art.312 Cod Procedură Civilă să dispună respingerea lui ca atare și menținerea în tot a sentinței atacate, pentru următoarele considerente:

În sarcina recurenteii reclamante prin actele administrativ fiscale contestate s-a stabilit obligația de plată a sumei de lei impozit pe profit, lei TVA și majorării de întârziere.

Prin acțiunea formulată reclamanta recurentă a contestat doar obligațiile fiscale suplimentare rezultate ca urmare a neacceptării deductibilității unor facturi fiscale emise de un contribuabil inactiv respectiv SC T SRL.

Conform prev.art.21 al.4 lit.r din Legea 571/2003 nu sunt deductibile fiscal cheltuielile înregistrate în evidența contabilă, care au la bază un document emis de un contribuabil inactiv al cărui certificat de înregistrare fiscală a fost suspendat în baza ordinului președintelui ANAF.

În speță prin Ordinul președintelui ANAF 1039/24-07-2007 publicat în MO 576/22.08.2007 societatea SC T SRL a fost declarată contribuabil inactiv, situație în care pentru facturile emise în lunile decembrie 2007, martie – august 2008 după ce a fost declarată contribuabil inactiv, societatea reclamantă nu este îndreptățită să deducă cheltuielile fiscal din profitul obținut și nici să obțină rambursarea TVA-ului aferent.

După cum în mod judicios a reținut și instanța de fond, nu are relevanță fiscală în acordarea deductibilității vinovăția sau nu a recurenteii, câtă vreme, facturile emise de societatea declarată contribuabil inactiv, nu pot produce efecte fiscale în sensul dorit de recurentă.

Posibilitatea deducerii unor anumite categorii de cheltuieli din profitul brut obținut este acordată de legiuitor în condiții expres și limitativ prevăzute, a căror nerespectare duce la neacordarea facilității respective.

În cauză, pentru acordarea dreptului de deducere a cheltuielilor respective și de rambursarea TVA-ului aferent nu este suficientă dovedirea condițiilor prevăzute la art.146 și 155 alin.5 Cod fiscal, cum invocă recurenta, deoarece facturile emise de societatea declarată inactivă, chiar dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de prevederile legale invocate, acestea nu au nici o relevanță fiscală față de recurentă, câtă vreme legiuitorul a interzis în mod expres dreptul de deducere pe baza unor documente emise de contribuabili declarați inactivi.

Cât privește aspectele legate de reținerea de către organul fiscal a achiziționării unor componente pentru un depozit mobil care nu au fost vândute, se reține că acestea au fost simple observații ale organului fiscal în urma cărora nu s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în sarcina recurenteii, situație în care este lipsită de relevanță juridică analizarea acelor afirmații. Motivul pentru care nu s-a acceptat deductibilitatea contravalorii pieselor depozitului mobil a fost achiziționarea lor de la aceeași societate declarată contribuabil inactiv și nu afirmațiile invocate de recurentă.

În consecință, instanța de recurs reține că motivele de recurs invocate sunt nefondate, urmând să dispună respingerea recursului ca nefondat și menținerea în tot a sentinței recurate.

Instanța de recurs nu va acorda cheltuieli de judecată, deoarece părțile nu au solicitat acordarea acestora.

Pentru aceste motive,

În numele legii,

DECIDE :

RESPINGE ca nefondat recursul declarat de recurenta reclamantă SC SRL cu sediul în Oradea, nr. 11, județ Bihor, în contradictoriu cu intimata

pârâtă **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea str.D. Cantemir nr.2/B, județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. 577/CA din 29.09.2010 pronunțată de Tribunalul Bihor, **pe care o menține în totul.**

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

IREVOCABILĂ .

Pronunțată în ședința publică din 29.09.2011.

PREȘEDINTE : JUDECĂTOR : JUDECĂTOR : GREFIER :

Red.hot.jud. I.D.T. în concept : 20.05.2011

Jud.fond

Dact.D.E.T.

2 exemplare/ 30.05.2011

